

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2804/2016
06.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Веран Матић, адвокат из ..., против тужене ББ, власнице СЗР "ВВ" ..., из ..., коју заступа пуномоћник Радомир Спасојевић, адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4261/14 од 30.08.2016. године, у седници већа одржаној 06.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4261/14 од 30.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 1047/12 од 31.05.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев, којим је тражено да се утврди да је у периоду од 11.11.2004. године до 08.08.2007. године тужилац био у радном односу код тужене, на пословима радника на машини за ... , те да се тужена обавезе да ово призна. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде за исхрану за период од 11.11.2004. године до 08.08.2007. године плати 98.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, на име регреса за годишњи одмор за 2005.годину износ од 20.563,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2006. године до исплате, на име регреса за годишњи одмор за 2006.годину износ од 27.563,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2007. године до исплате и да за тужиоца код РФ ПИО запослених– Филијала ... уплати припадајуће доприносе за обавезно осигурање запослених у периоду од 11.11.2004.године-08.08.2007.године, према важећим основицама и стопама у време уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 198.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4261/14 од 30.08.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 1047/12 од 31.05.2013. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду

трошкова поступка по жалби. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка по жалби плати 32.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном на расправи пред другостепеним судом, тужилац је за занатску радњу СЗР "ВВ" ..., чији је власник тужена, обављао послове из делатности радње и то повремено, када би се указала потреба. Тужилац није закључио уговор о раду већ је у новембру 2004. године постигао усмени договор са оцем тужене да у радњи ради када има посла. Тужилац је обављао послове ..., при чему није радио у континуитету, већ са прекидима у трајању од 7 – 15 дана и дуже. Тужилац је радио за дневницу и предочено му је да је ангажован само ради повремених посла.

На утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право и то члан 32. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05), а у односу на период од 11.11.2004. године до доношења Закона из 2005. године и његовог ступања на снагу, члан 18. став 2. раније важећег Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01, 73/01), одбијањем тужбеног захтева за утврђење да је заснован радни однос на неодређено време.

Према члану 32. Закона о раду, ако запослени не закључи уговор о раду, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време, даном ступања на рад.

Нижестепени судови су правилно закључили да је за примену цитираног члана 32. Закона о раду потребно да успостављени однос између запосленог и послодавца по садржини и квалитету има све карактеристике радног односа. Рад тужиоца код тужене не може се сматрати ефективним радом са пуним радним временом у континуитету, па нема услова да се утврди да је тужилац засновао радни однос даном ступања на рад, јер тај рад по начину обављања, трајања и континуитету нема карактеристике радног односа, имајући у виду прекиде због недостатка посла. Заснивање радног односа без закљученог уговора о раду мора имати елементе радног односа како у погледу квалитета рада и континуитета, тако и у погледу права и одговорности које произлазе из радног односа (радно време, зарада, друга примања), а ти услови овде нису испуњени, супротно наводима ревизије. Имајући у виду да је захтев тужиоца за накнаду за исхрану у утуженом периоду и за исплату регреса за 2005. и 2006. годину, као и уплату доприноса у односу конекситета са захтевом за утврђење постојања радног односа, правилно је одбијен као неоснован тужбени захтев и по овим основима.

Имајући у виду да се детаљним образлагањем ревизијске одлуке не би постигло ново тумачење права, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 2. ЗПП, ревизију одбио и дао скраћено образложење.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић